

Tiendehverne. Det er altsaa, hvor Tienden nu leveres in natura. Tiendehverne selv, som have bestemt det saaledes. Dernæst udtrykker den omtalte Forordning sig saaledes, at man maa betragte de Accorder, der ere sluttede, som bestandige og uforanderlige. Altsaa have de Præster, som ere ansatte, hvor der ydes Tiende in natura, maattet ansee sig for at være fuldt betryggede imod, at der skulde kunne stee nogen Forandring i denne Henseende. Der er flere saadanne Præster, som have gjort Accord med en Kjøbmand, hvorefter de for hvert Aar i hele deres Embedstid have solgt ham den dem saaledes in natura tilkommende Tiende for en Priis, der er ansat til et vist Beløb høiere end de aarlige Capitelstarter. Dersom der nu ved Antagelsen af denne Lovparagraf træffes den Bestemmelse, at der ikke mere maa leveres Tiende in natura, saa veed jeg ikke, om ikke muligen Kjøbmanden ved Proces kunde søge en Skadesløsholdelse hos Præsten, fordi denne ikke mere opfylder Accorden, og dog maa man tilstaae, at han ikke har handlet letsindigt ved at afslutte den; thi han maatte staae i den Formening, at den, som bestandig og uforanderlig vedtagne Tiendeaccord ikke senere vilde blive forandret. Jeg maa derfor være af den Formening, at naar der skulde indtræde nogen Forandring i saa Henseende, kunde det kun stee under en Præstevacancé; man kan ikke paahvde, at Forandringen skal stee, hvor Præsten allerede er indtraadt i Nydelser af dette Gode og besaaende har afsluttet en Accord, hvortil han maatte ansee sig for fuldt berettiget. Over de Bispørgsmaal, der behandles i Paragraphen, og som ere berørte af Udvalget, skal jeg ogsaa tillade mig at høre nogle Ord. Hvad da for det Første Opmaal angaaer, maa jeg ansee det for aldeles billigt, at naar Ydelsen forandres til Penge, kan der intet Opmaal forlanges, thi Kornet kan vinde, men Penge vinde ikke. Opmaalet er, om jeg ikke skulde seile meget udtrykkeligt kun fastsat for det Korn, som le-

veres inden Juul, men ikke for det, som leveres efter Juul, fordi man antager, at det Korn, som leveres i Efteraaret, tager mere Vind. Naar der nu istedetfor Korn skal betales Penge, kan der aldeles ikke være nogen Grund til at beholde Bestemmelsen om Opmaal. Jeg troer ikke, at der er nogen Præst — det skulde da ialtfald være høist sjældent — som beregner sig dette Opmaal, skjøndt han har Ret dertil. Hvad angaaer Ansættelsen under eller over Capitelstarten, kan jeg, skjøndt jeg selv ved en Accord, der skal være min hele Tid igjennem, har betinget mig noget over Capitelstarten, ikke finde det hensigtsmæssigt, at en saadan Bestemmelse kommer ind i Loven. Capitelstarten troer jeg maa gjælde som ufravigelig, naar en Forandring skal stee. Jeg skal derfor ogsaa subsidiairt stemme derfor. Med Hensyn til den passende Deel af Pengebeløbet, der skal udbetales, har man været i Tvivl, om man skal sætte $\frac{3}{4}$ eller Halvdelen. Der blev gjort opmærksom paa, at egentlig skulle Yderne have udbetalt det Hele allerede i Efteraaret og som oftest i November Maaned; de kunne altsaa ikke være forurettede ved, at der nu tilpligtes dem at yde $\frac{3}{4}$. Der var en foregaaende æret Taler (Rehmann), for hvem jeg har den største Agtelse, som troede, at Præsterne ere saa vigeligt funderede, at det slet ikke vilde gjøre dem Noget, om der istedetfor at Betalingen forfalder til November, blev bestemt, at den skulde forfalde i Slutningen af Februar. Om man ogsaa troer, at vi ere rigt aslagte, maa man dog virkelig ikke troe, at vi ere det i den Grad, at det ikke skulde gjøre os noget, om vi fik Pengene 4 eller 5 Maanedere senere. Dersom man pludseligt vilde sige til en Embedsmand: nu vil din Gage, som hidtil er bleven forudbetalt maanedligt, blive saaledes forandret, at den først bliver dig udbetalt 4 eller 5 Maanedere senere, saa vilde vistnok ogsaa den Embedsmand, som er bedre aslagt, søle sig betheligt derangeret derved.